

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ - ਸਤਾਸੀਵਾਂ ਨੰਬਰ

ਦੱਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਾ ਪਰਦਾਫ਼ਾਸ਼: ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਇਤਿਹਾਸ ਰਾਹੀਂ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਯਾਤਰਾ

Jeff Pippenger

2024-02-20

ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ।

“ਮੱਤੀ 25 ਦੀਆਂ ਦੱਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵੀ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ।” *The Great Controversy*, 393.

ਮਿਲਰਾਈਟ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਨੂੰ ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ।

“ਮੈਨੂੰ ਅਕਸਰ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੰਜ ਬੁੱਧਿਮਾਨ ਸਨ ਅਤੇ ਪੰਜ ਮੂਰਖ। ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਅੱਖਰ ਅੱਖਰ ਅਨੁਸਾਰ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦਾ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲਾਗੂਪਣ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੀਸਰੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਾਂਗ, ਇਹ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਵਰਤਮਾਨ ਸੱਚਾਈ ਬਣਿਆ ਰਹੇਗਾ।” *Review and Herald*, August 19, 1890.

ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਕੇਂਦਰੀ ਬਿੰਦੂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੁਆਰੀਆਂ ਕੋਲ ਤੇਲ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਜੋ ਪਿੱਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ।

“ਇੱਕ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਜੋ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਵਿੱਚ, ਧੋਖੇ ਅਤੇ ਭ੍ਰਮ ਵਿੱਚ, ਮੌਤ ਦੀ ਛਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ,—ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ, ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਕੌਣ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪੀੜਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਕਿਹੜੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਹਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਮੇਰਾ ਮਨ ਭਵਿੱਖ ਵੱਲ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ‘ਵੇਖੋ, ਦੂਲਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੋ।’ ਪਰ ਕੁਝ ਲੋਕ ਆਪਣੀਆਂ ਦੀਵਟੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਭਰਨ ਲਈ ਤੇਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਾਲ ਉਹ ਜਾਣਨਗੇ ਕਿ ਚਰਿੱਤਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਤੇਲ ਹੈ, ਤਬਾਦਲੇਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਤੇਲ ਮਸੀਹ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਤਬਾਦਲੇਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਉਹ ਚਰਿੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਪਾਪ ਦੇ ਹਰ ਦਾਗ ਤੋਂ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।” *Bible Echo*, May 4, 1896.

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ “ਤੇਲ” “ਚਰਿੱਤਰ” ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਅਤੇ “ਮਸੀਹ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ” ਦਾ ਵੀ। ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਚਰਿੱਤਰ ਕੇਵਲ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਉਤਪੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਖਾਂਦੇ ਹਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੱਚਾਈ ਦੁਆਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰ: ਤੇਰਾ ਬਚਨ ਸੱਚਾਈ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ 17:17।

“ਤੇਲ” ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਵੀ ਹੈ।

“ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਭੇਜਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸੇਨੇ ਵਰਗੇ ਤੇਲ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਸਾਡੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਉਡੇਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਅੰਧਕਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਵੇ।” *Review and Herald*, July 20, 1897.

“ਤੇਲ” ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਹਨ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਹਬੱਕੂਕ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵੀ ਹੈ, ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼, ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1888 ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਵਿੱਚ ਜੋਨਜ਼ ਅਤੇ ਵੈਗਨਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

“ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਹਾਨ ਦਇਆ ਵਿੱਚ ਬਜ਼ੁਰਗ ਵੈਗਨਰ ਅਤੇ ਜੋਨਜ਼ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਤਿ ਕੀਮਤੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਭੇਜਿਆ। ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਰ ਵੀ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਉੱਚਾ ਉਠਾਏ ਹੋਏ ਉੱਧਾਰਕਰਤਾ ਨੂੰ, ਜੋ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਲਈ ਬਲੀਦਾਨ ਹੈ, ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਨੇ ਜ਼ਾਮਿਨ ਰਾਹੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ; ਇਸ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰਿਤਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਯਿਸੂ ਤੋਂ ਹਟ ਗਈ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਸ ਦੇ ਦਿਵਯ ਵਿਅਕਤਿਤਵ, ਉਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ, ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਅਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲ ਪ੍ਰੇਮ ਵੱਲ ਮੋੜਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਸਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਧਨਾਢ ਦਾਤਾਂ ਬਖ਼ਸ਼ੇ, ਅਤੇ ਅਸਹਾਇ ਮਨੁੱਖੀ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਹੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦੀ ਅਮੋਲਕ ਦਾਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ। ਇਹ ਉਹੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦਾ ਪ੍ਰਚੁਰ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਉਡੇਲਿਆ ਜਾਣਾ ਸੰਲਗਨ ਹੈ।” Testimonies to Ministers, 91.

ਸੰਦੇਸ਼ ਅਖੀਰਲੀ ਵਰਖਾ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ।

“ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਵਰਸਣੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੂਤ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਣੀ ਹੈ।” Review and Herald, April 21, 1891.

ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਲਵਾਨ ਦੂਤ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਉਤਰਿਆ, ਤਦ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਛਿੜਕਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਅਤੇ ਮਿਲਰਵਾਦੀਆਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਅਤੇ ਹਬੱਕੁਕ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੁਬਾਰਾ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਣ ਲੱਗਾ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਖ਼ਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਹ ਪੁਸਤਕ, ਜੋ ਦੂਤ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਖਾਧੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰਾਹਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜ ਲਿਜਾਏ ਗਏ, ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਹ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਬਣੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੀ ਤੁਰਹੀ ਵਜਾਉਣੀ ਸੀ। ਤੁਰਹੀ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਯਸਾਯਾਹ ਨੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਪੁਕਾਰ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ।

ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਾ ਰੁਕ, ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੁਰਹੀ ਵਾਂਗ ਉੱਚੀ ਕਰ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਜਾ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਲੰਘਣ, ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਦਿਖਾ। ਯਸਾਯਾਹ 58:1.

ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੁਧਾਰ-ਅੰਦੋਲਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ “ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ” ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਵੇਲੇ “ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ” ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜੀ ਰਹੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰੇਗਾ, ਪਰ ਕੇਵਲ ਤਦੋਂ ਹੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਗਿਆਨ ਇੱਕ ਅੰਪਚਾਰਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੰਜੋਏ ਹੋਏ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਅੰਪਚਾਰਿਕ ਸੰਦੇਸ਼ “ਸ਼ਕਤਿਸ਼ਾਲੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ”, ਅਤੇ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀਕਰਨ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਇੱਕ ਦੂਤ ਦੇ ਉਤਰ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੂਤ ਦਾ ਉਤਰਨਾ ਹਬੱਕੁਕ ਦੇ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੋ ਵਰਗ ਇੱਕ ਅਜੇਹੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਜਾਂ ਤਾਂ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦਾ ਸੱਚਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ ਜਾਂ ਨਕਲੀ ਸੰਦੇਸ਼। ਫਿਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਤੁਰਹੀ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਫੁਕਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਸੱਚਾ ਤੁਰਹੀ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹਬੱਕੁਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤ ਰੋਸ਼ਨੀ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਲਈ ਚੇਤਾਵਨੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਚੇਤਾਵਨੀ ਵੀ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੱਕ ਤੀਵ੍ਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਰਗ “ਠੱਠੇਬਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸਭਾ” ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਪਹਿਰੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਲਈ ਉਸ ਜੇਸ਼ ਵੱਲ ਮੁੜ ਆਉਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਮੁੜ ਆਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਕਿ ਉਹ “ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ” ਵਿੱਚ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜੋ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਸਫਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਦਰਅਸਲ ਪੁਰਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ। ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤਰਾਲ ਵਿੱਚ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋਇਆ (ਤਦਾਪਿ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤਰਾਲ ਵਿੱਚ ਹੀ), ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ “ਅੱਧੀ ਗਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ” ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕੇਵਲ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਹੀ ਵਾਧਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੂਤ ਦੇ ਉਤਰਨ ਸਮੇਂ ਸ਼ਕਤੀ ਮਿਲਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ।

ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਆਗਮਨ ਉੱਤੇ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੂਤ ਦੇ ਉਤਰਦੇ ਸਮੇਂ ਪਹਿਰੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ—ਇਕ ਵੱਖਰਾ ਹੋਣਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਪੰਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਵੱਖਰਾ ਹੋਣਾ ਉਸ ਬਿੰਦੂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਸੌ ਚੁਵਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਉੱਤੇ ਮੋਹਰ ਲਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦੇ ਉਡੇਲਿਆਂ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਬਿਨਾਂ ਉਸ “ਮਾਪ” ਦੇ ਜੋ ਉਸ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਉੱਤੇ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਦੂਤ ਦੇ ਉਤਰਣ ਵੇਲੇ ਆਰੰਭ ਹੋਈ ਸੀ।

ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਮੁਹਰਬੰਦੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦਾ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਹੈ। ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਹਬੱਕੁਕ ਦੀ ਵਿਚਾਰ-ਵਿਮਰਸ਼ ਇੱਕ ਸੱਚੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਝੂਠੇ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਇੱਕ ਵਰਗ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਵਜੋਂ ਪਹਿਚਾਣਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸੱਚਾਈ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਰਗ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਵਜੋਂ ਜੋ ਪ੍ਰਬਲ ਭਰਮ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਸੱਚਾਈ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇੱਕ “ਝੂਠ” ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਮਿਲਰਾਈਟ ਅੰਦੋਲਨ ਉਸ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਇੱਕ ਅਜੇਹੇ ਵਿਕਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ “ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ” ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ “ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ” ਵੇਲੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਉਡੇਲੇ ਜਾਣ ਤੱਕ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਿਲਰਾਈਟ ਅੰਦੋਲਨ ਨੇ ਕੁਝ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੀਲ-ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਜੋ ਪਰਸਪਰ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਰੱਖਦੇ ਹਨ; ਜਿਵੇਂ ਕਿ “ਅੰਤ ਦਾ ਸਮਾਂ,” ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਇੱਕ “ਔਪਚਾਰਿਕ ਰੂਪ-ਰੇਖਾ,” ਜਿਸ ਨੂੰ “ਗਿਆਨ ਦੇ ਵਾਧੇ” ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ “ਸ਼ਕਤੀਕਰਨ,” ਜਿਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਤ ਦੇ ਥੱਲੇ ਉਤਰਣ ਨਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ “ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ,” ਜੋ ਦੱਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਨੂੰ ਪਰਿਚਿਤ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਇੱਕ ਉਡੇਲਿਆ ਜਾਣਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ “ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ” ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਅੰਤਿਮ “ਦੂਜੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ,” ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਲੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ “ਬੰਦ” ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਲੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ “ਖੋਲ੍ਹਿਆ” ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 14 ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਥਾਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਰੁਕਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸੱਚ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਚੱਲਣੇ ਹਨ। ਤੀਜਾ ਦੂਤ ਆਪਣੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ‘ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ,’ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੂਤ ਨੂੰ ਸੁਰਗ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੇ ਵੇਖਿਆ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਵੱਡੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋ ਗਈ।’ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਵਿੱਚ, ਤਿੰਨਾਂ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸਾਰੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਇਕੱਠੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।” *The 1888 Materials*, 804.

ਮਿਲਰਾਈਟ ਅੰਦੋਲਨ, ਜੋ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ ਅੰਦੋਲਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਅੱਠ ਦੀਆਂ ਆਯਤਾਂ ਤੇਰਾਂ ਅਤੇ ਚੌਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਤੇਈ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਅਤੇ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਪੰਜ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਅਟੁੱਟ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। “ਅੰਤ ਦਾ ਸਮਾਂ,” ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ‘ਤੇ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ। 1831 ਵਿੱਚ ਮਿਲਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਔਪਚਾਰਿਕ ਰੂਪ ਧਾਰਨਾ, ਕਿੰਗ ਜੇਮਜ਼ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਦੋ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਹੋਇਆ।

“ਸ੍ਰੀ ਮਿਲਰ ਨੇ, ਹੋਰ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਆਦੇਸ਼ ਸਰਵਜਨਿਕ ਪੱਤਰਿਕਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪੁਸਤਿਕਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖ ਕੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਕੇ ਪੂਰਾ ਕਰਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ *Vermont Telegraph* ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ, ਜੋ Brandon, Vt. ਵਿੱਚ ਛਪਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬੈਪਟਿਸਟ ਪੱਤਰ ਸੀ। ਇਹ ਘਟਨਾ 1831 ਦੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਹੋਈ।” *John Loughborough, The Great Second Advent Movement*, 120.

ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ “ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ” ਦੀ ਚਲਹਿਰ 1989 ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੀ, ਜੋ 1863 ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸੌ ਛੱਬੀ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ ਸੀ। “ਇੱਕ ਸੌ ਛੱਬੀ” “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਚਲਹਿਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਦੀ ਇੱਕ ਪੁਰਤੀ ਨਾਲ ਹੋਈ।

ਤੀਸਰੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਹਟ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ 1996 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੇਖਮਾਲਾ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਨਾਲ ਰੂਪਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਸੀ, The Time of the End, ਜੋ ਇੱਕ ਰਸਾਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਈ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ, Our Firm Foundation. ਉਹ ਲੇਖ 1776 ਦੀ Declaration of Independence ਤੋਂ ਦੋ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਦੋਹਾਂ ਚਲਹਟਾਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ ਦੋ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਰੂਪਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਆਇਆ।

“ਦੋ ਸੌ ਵੀਹ” ਦੀ ਸੰਖਿਆ 677 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਅਤੇ 457 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਅੱਠ, ਆਇਤ ਚੌਦਾਂ ਦੇ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੇ ਸੰਬੰਧ (ਇੱਕ ਕੜੀ) ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਦੋ ਸੌ ਵੀਹ ਦੀ ਸੰਖਿਆ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਨੋਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੋੜਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੀਆਂ ਬੁਨਿਆਦੀ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਿਆਂ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਅੱਠ, ਆਇਤਾਂ ਤੇਰਾਂ ਅਤੇ ਚੌਦਾਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ “ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਪਵਿੱਤਰ” ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ “ਪਾਲਮੋਨੀ” ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਅਦਭੁਤ ਗਿਣਨਹਾਰ”।

ਅਦਭੁਤ ਗਿਣਤੀਕਾਰ ਉਹ ਦੋ ਦਰਸ਼ਨ ਪਰਿਚਿਤ ਕਰਵਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਦੋ ਲਾਈਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਠੀਕ ਉਹਨਾਂ ਹੀ ਦੋ ਆਯਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਤੰਭ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਦੀ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬਿੰਦੂ ਦੋ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਕੜੀ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ 1844 ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹਬੱਕੂਕ ਅਧਿਆਇ ਦੋ ਆਯਤ ਵੀਹ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ “ਦੋ ਸੌ ਵੀਹ” ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਅਦਭੁਤ ਗਿਣਤੀਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਯਤ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਪ੍ਰਾਯਸ਼ਚਿਤ ਦੇ ਦਿਨ ਦੀ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਪਰ ਯਹੋਵਾਹ ਆਪਣੇ ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਹੈ; ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚੁੱਪ ਰਹੇ। ਹਬੱਕੂਕ 2:20.

ਦੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ, ਜੋ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਬੰਧ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋ ਸਿੱਧੇ ਹੀ ਅਦਭੁਤ ਗਿਣਤੀਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਦੋ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਨਾਲ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੋੜੇ ਹੋਏ ਹਨ; ਅਤੇ ਯਿਸੂ (ਅਦਭੁਤ ਗਿਣਤੀਕਾਰ), ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਾਲ ਇੱਕ-ਰੂਪ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਦੋ ਸੌ ਵੀਹ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ।

ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਵੱਲ, ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਵੱਲ ਵਾਂਗ, “ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ” (ਕ੍ਰਮਵਾਰ 1798 ਅਤੇ 1989) ਵਿੱਚ ਆਰੰਭ ਹੋਈ, ਜਿੱਥੇ ਲੈਵੀਅਨ 26 ਦੇ “ਸੱਤ ਸਮੇਂ” ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਅਗਲਾ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੋ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਨਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਹੈ, ਜੋ “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਦੀ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵੀ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ (chazon ਅਤੇ mareh) ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬਿੰਦੂ ਦੋ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਅਵਧੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੋੜਦੀ ਹੈ।

1611 ਵਿੱਚ ਕਿੰਗ ਜੇਮਜ਼ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ, Vermont Telegraph ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਮਿਲਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਔਪਚਾਰਿਕ ਰੂਪ, Declaration of Independence ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ, ਅਤੇ Our Firm Foundation ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਵਿੱਚ The Time of the End ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ—ਇਹ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਸਨ। ਦੋਵੇਂ ਦੋ ਸੌ ਵੀਹ-ਸਾਲਾ ਅਵਧੀਆਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਅਤੇ ਸਮਾਪਤੀ, ਦੋਹਾਂ ਹੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਤਿਹਾਸਕ ਮੀਲ-ਪੱਥਰ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। “ਦੋ ਸੌ ਵੀਹ” ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਮਈ ਕੜੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਚਾਰੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਵਿੱਚ “ਗਿਆਨ ਦੇ ਵਾਧੇ” ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ।

1611 ਦੀ ਬਾਈਬਲ ਸਵਰਗੀ ਦਰਬਾਰਾਂ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖਤਾ ਤੱਕ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੇ ਸੰਚਾਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਮਿਲਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਬੱਕੂਕ ਦੇ ਦੋ ਪਵਿੱਤਰ ਚਾਰਟਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਿਲਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਰੇਖਾਵਾਂ ਰਾਹੀਂ ਚਿੱਤਰਾਤਮਕ ਢੰਗ ਨਾਲ

ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। “ਵਰਮਾਂਟ” ਦਾ ਅਰਥ “ਇੱਕ ਹਰਾ ਪਹਾੜ” ਹੈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਅਨੁਸਾਰ “ਹਰਾ” ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ।

“ਇਸ ਸੁਪਨੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਸ ਦਿੱਤੀ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਹਰੀ ਡੋਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਸਰਲਤਾ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਲੱਗੀ।” Christian Experience and Teachings, 28.

ਮਿਲਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿਵਸਥਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਕਲੀਸਿਆ ਵੱਲੋਂ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ “ਪਹਾੜ” ਇੱਕ “ਕਲੀਸਿਆ” ਹੈ।

ਅਤੇ ਅੰਤ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਪਹਾੜ ਪਹਾੜਾਂ ਦੀਆਂ ਚੋਟੀਆਂ ਉੱਤੇ ਅਡੋਲ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਟੇਕਰੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਸਭ ਜਾਤੀਆਂ ਉਸ ਵੱਲ ਧਾਰਾ ਵਾਂਗ ਵਗਣਗੀਆਂ। ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਕਹਿਣਗੇ, ਆਓ, ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ, ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹੀਏ; ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਰਾਹਾਂ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਮਾਰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਚੱਲਾਂਗੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਸਿਓਨ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੇਗਾ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਬਚਨ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚੋਂ। ਯਸਾਯਾਹ 2:2, 3.

ਮਿਲਰ ਦਾ ਔਪਚਾਰਿਕ ਕੀਤਿਆ ਗਿਆ ਪਰਖ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਕਲੀਸਿਆ ਵੱਲੋਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ *The Telegraph* ਨਾਮਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ, *King James Bible* ਵਾਂਗ ਹੀ, ਸੁਰਗ ਵੱਲੋਂ ਆਏ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ “telegraph” ਸ਼ਬਦ, ਜੋ ਦੋ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਦੂਰੋਂ ਆਇਆ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਸ਼ਬਦ (tele) ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਦੂਰਲਾ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ,” ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਸ਼ਬਦ (grapho), “ਲਿਖਣਾ ਜਾਂ ਦਰਜ ਕਰਨਾ।” ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਦੂਰੀ ‘ਤੇ ਲਿਖਣਾ ਜਾਂ ਸੰਚਾਰਿਤ ਕਰਨਾ।” 1611 ਵਿੱਚ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ *King James Bible* ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਰਗ ਤੋਂ ਸੰਚਾਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਦੋ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ‘ਤੇ, ਮਿਲਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼, ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 1831 ਵਿੱਚ *Vermont Telegraph* ਵਿੱਚ ਔਪਚਾਰਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਉਸ ਨੇ ਵੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਰਗ ਤੋਂ ਸੰਚਾਰਿਤ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ “ਗਿਆਨ ਦੇ ਵਾਧੇ” ਦਾ ਸੀ, ਜੋ 1798 ਵਿੱਚ “ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ” ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਫਿਰ ਉਸ ਪੀੜ੍ਹੀ ਲਈ ਤਿੰਨ-ਪੜਾਅ ਵਾਲੀ ਪਰਖ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ *Future for America* ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤਿਰੂਪ ਸੀ।

1776 ਵਿੱਚ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਤੇਰ੍ਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦਿਆਂ ਇਹ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਪਾਬੰਦੀ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ। Future for America ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਾਮ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ), ਉਸ ਅੰਤ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੋ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲ ਬਾਅਦ 1996 ਵਿੱਚ, ਉਸ ਸੇਵਕਾਈ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਨੇ The Time of the End ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਇਕਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ Future for America ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸੇ ਸਾਲ, The Time of the End ਮੈਗਜ਼ੀਨ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਲੇਖਾਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਸੀ ਜੋ Our Firm Foundation ਨਾਮਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਛਪੇ ਸਨ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਸੇਵਾ-ਕਾਰਜ ਦਾ ਨਾਮ Future for America ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ-ਪੱਤਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਨੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਸਦਾ ਅੰਤ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਰਾਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ The Time of the End, 1989 ਵਿੱਚ “ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ” ਵੱਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸ ਕਸੌਟੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵੱਲ ਵੀ, ਜਦੋਂ ਮਾਈਕਲ ਖੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਰੂਪਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੰਦੇਸ਼ (Daniel eleven, verse forty through forty-five), 1989 ਵਿੱਚ ਸੇਵੀਅਤ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਪਤਨ ਨਾਲ (“ਅੰਤ ਦਾ ਸਮਾਂ”) ਮੁਹਰ-ਰਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਆਇਤਾਂ ਮੁਹਰ-ਰਹਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਇੱਕ ਐਸੀ ਲੜੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ 1989 ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੀ ਹੋਈ ਬਾਰੂਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਆਇਤ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਖੜੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਕਸੌਟੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

1776 ਵਿੱਚ Declaration of Independence ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ The Time of the End ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਤੱਕ, ਕੁੱਲ ਦੋ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਅਤੇ ਅੰਤ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕੋ ਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। The Time of the End ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਉਹਨਾਂ ਅਧਿਆਇਆਂ ਨਾਲ ਸੰਕਲਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ Our Firm Foundation ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਲੇਖਾਂ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ Millerite movement ਦੀਆਂ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨਾਲ ਅਡੋਲ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾ (ਜੋ ਕਿ "our firm foundation" ਹੈ), 1989 ਵਿੱਚ "time of the end" ਉੱਤੇ ਹੋਏ "increase of knowledge" ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ।

ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀਆਂ ਚਲਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਵਿੱਚ "ਅੰਤ ਦਾ ਸਮਾਂ" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ waymark, ਅਤੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ "ਰਸਮੀਕਰਨ" ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ waymark, ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲੇਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਦੇ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਤੱਤ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਅਗਲਾ waymark ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ-ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਦੂਤ ਦੇ 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਨੂੰ ਉਤਰਣ ਨਾਲ, ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਠਾਰਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਦੂਤ ਦੇ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਉਤਰਣ ਨਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਨੌਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਾਏ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਦੂਤ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਲਿਆਇਆ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਤੀਜੇ ਹਾਏ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਠਾਰਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਦੂਤ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਲਿਆਇਆ।

ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਿਮ ਵਰਖਾ ਉਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ "ਛਿੜਕਣ" ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਦੂਤ ਉਤਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ "ਸ਼ਕਤੀ ਵਧਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ" ਕਿਉਂਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਘਟਨਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਲਈ ਇਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਵਾਕਯ ਦੇ ਨੌਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਪੰਦਰਹੀਂ ਆਇਆਤ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਦੂਜੇ ਹਾਏ ਦੀ ਇਸਲਾਮ ਸੰਬੰਧੀ ਸਮਾਂ-ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਓਤੋਮਾਨ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦਾ ਅੰਤ ਸੀ। ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ ਅੰਦੋਲਨ ਲਈ ਇਹ "ਰਾਸ਼ਟਰਾਂ ਦਾ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਹੋਣਾ" ਸੀ, ਜੋ ਤੀਸਰੇ ਹਾਏ ਦੀ ਇਸਲਾਮ ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਵਾਕਯ 10:7 ਵਿੱਚ ਸੱਤਵੇਂ ਤੁਰਹੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਉਸ ਵੇਲੇ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀਆਂ ਮਹਾਨ ਇਮਾਰਤਾਂ ਢਾਹ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ।

ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਦੇ ਹਰੇਕ ਮੁੱਖ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਦਾ ਅਦੁੱਤ ਗਿਣਤੀਕਾਰ ਦੇ ਕਾਰਜ ਨਾਲ ਸਿੱਧਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਮੋਹਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਆਪਸੀ ਸੰਬੰਧ ਉੱਤੇ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤੇਈਂ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਅਤੇ ਪੱਚੀ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਚੌਕੀਦਾਰ, ਜੋ ਦੂਤ ਦੇ ਉਤਰਣ ਸਮੇਂ ਖੜੇ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੀ ਤੁਰਹੀ ਫੁੰਕਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਾਓਡੀਸੀਆ ਲਈ ਸੰਦੇਸ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਜੋ 1856 ਵਿੱਚ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਦੀ ਵੱਡੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇ ਮੁਹਰ-ਖੁਲ੍ਹਣ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹਬੱਕੁਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਦਾ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ, ਜਿਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ 1843 ਅਤੇ 1850 ਦੇ ਅਗਵਾਈ ਚਾਰਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਦੋਵੇਂ ਹੀ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਨੂੰ ਰੂਪਕਾਤਮਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹਰ ਇੱਕ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦੂਤ ਦੇ ਉਤਰਣ ਅਤੇ "ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ" ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ।

"ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ" ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ 1843 ਦੀ ਅਸਫਲ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਦੋਹੀਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਅਵਧੀਆਂ—ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਅਤੇ ਪੱਚੀ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ—ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੀ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਅਵਧੀਆਂ ਦੀ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਪੂਰਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਸੀ। ਆਖਰੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਉੱਤੇ ਬੰਦ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ "ਦਰਵਾਜ਼ਾ" ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਅਵਧੀਆਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਥਾਂ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਸੱਤਵੀਂ ਜਾਂ ਯੂਬਲੀ ਦੀ ਤੁਰਹੀ ਵੱਜਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹਰ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ "ਸੱਤ ਸਮੇਂ" ਉਸ ਧਾਰੇ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ ਜੋ ਦੋਹਾਂ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਬੰਨ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੋਹੀਂ ਇਤਿਹਾਸ ਮਿਲ ਕੇ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

“ਜੇ ਬਚਨ ਉੱਤੇ ਠੋਕਰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਮਸੀਹ ਠੋਕਰ ਦਾ ਪੱਥਰ ਹੈ। ਪਰ ਜਿਸ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਮਿਸਤਰੀਆਂ ਨੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਹੀ ਕੋਨੇ ਦਾ ਸਿਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।” ਜਿਵੇਂ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪੱਥਰ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਵਿੱਚ ਉਪੇਖਾ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨ ਸਹਿਆ। ਉਹ ‘ਮਨੁੱਖਾਂ ਵੱਲੋਂ ਤੁੱਛ ਜਾਣਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਤਿਆਗਿਆ ਗਿਆ; ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਪੀੜਾ ਨਾਲ ਜਾਣੂ... ਉਹ ਤੁੱਛ ਜਾਣਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਦਰ ਨਾ ਦਿੱਤਾ।’ ਯਸਾਯਾਹ 53:3। ਪਰ ਉਹ ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਹਿਮਾਵਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ‘ਸਮਰਥ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ’ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਰੋਮੀਆਂ 1:4। ਉਸ ਦੇ ਦੂਜੇ ਆਉਣ ਤੇ ਉਹ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਜੇ ਹੁਣ ਉਸ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਨ, ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲੈਣਗੇ। ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪੱਥਰ ਕੋਨੇ ਦਾ ਸਿਰਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ।”

“ਅਤੇ ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਇਹ ਡਿੱਗ ਪਵੇਗਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਚੂਰ-ਚੂਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ।” ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕੌਮ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਹਵਾ ਅੱਗੇ ਧੂੜ ਵਾਂਗ ਛਿੱਤਰ-ਬਿੱਤਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਕੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕੀਤਾ? ਉਹੀ ਚੱਟਾਨ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਬਣਦੀ। ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਭਲਾਈ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਿਰਸਕਾਰਿਆ ਗਿਆ, ਉਹ ਧਰਮ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾਇਆ ਗਿਆ, ਉਹ ਦਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਣਗੌਲਿਆ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਖੜਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਉਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਸ ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣ ਗਿਆ। ਜੇ ਕੁਝ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਜੀਵਨ ਲਈ ਠਹਿਰਾਇਆ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸੇ ਨੂੰ ਮੌਤ ਲਈ ਪਾਇਆ। ਯਹੂਦੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਿੱਚ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਨਾਸ ਦਾ ਬੀਜ ਹੀ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕਲਵਰੀ ਉੱਤੇ ਵਹਾਇਆ ਗਿਆ ਲਹੂ ਉਹ ਭਾਰ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਲੋਕ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਦੋਹਾਂ ਲਈ ਵਿਨਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬੇ ਦਿੱਤਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਮਹਾਨ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਨਿਆਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਆਵੇਗਾ। ਮਸੀਹ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਠੋਕਰ ਦੀ ਚੱਟਾਨ ਹੈ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪਹਾੜ ਵਾਂਗ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਦੇ ਮੁਖਮੰਡਲ ਦੀ ਮਹਿਮਾ, ਜੋ ਧਰਮੀਆਂ ਲਈ ਜੀਵਨ ਹੈ, ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਲਈ ਭਸਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅੱਗ ਹੋਵੇਗੀ। ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਿਰਪਾ ਨੂੰ ਤਿਰਸਕਾਰਣ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਪਾਪੀ ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।”

“ਅਨੇਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਅਤੇ ਵਾਰੰਵਾਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਰਾਹੀਂ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਯਹੂਦੀਆਂ ਉੱਤੇ ਕੀ ਨਤੀਜਾ ਆਉਣਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਚਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹਰ ਯੁੱਗ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਦਾਰਕਰਤਾ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਹੈ। ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਦਰ, ਆਗਿਆ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪੁੱਤਰ, ਝੂਠੇ ਬਾਗਬਾਨ, ਤਿਰਸਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿਰਮਾਤੇ—ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦਾ ਸਮਕੱਥ ਹਰ ਪਾਪੀ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਤੋਬਾ ਨਾ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਵਿਨਾਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੂਰਵਛਾਇਆ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਸੀ, ਉਹੀ ਉਸ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ।”
The Desire of Ages, 599, 600.